

SVÁTOSTI A ŽIVOT V NICH

---

24. 2. A.D 2023

I. Svátosti

Co to je svátost?

Asi všichni víme, že existuje 7 svátostí církve (křest, biřmování, sv. smíření, sv. oltářní, sv. manželství, sv. kněžství a sv. pomazání nemocných). Ty bude potřeba znát také pro závěrečný test.

Nejnámější definicí svátosti, kterou byste měli znát z katechismu je: „**Svátost je viditelné znamení neviditelné Boží milosti.**“ Je to vždy něco, co se děje, co je vidět nebo slyšet, a tento viditelný úkon spolu se slovem, které ho doprovází, je pak znamením Božího daru, který Bůh dává právě v okamžiku, kdy je ten či onen úkon vykonán. Zároveň zde musí být úmysl svátost udělit a ze strany přijímajícího úmysl ji přijmout. Když je svátost udělena, milost od Boha přichází, a to i přesto, že ten, který ji přijímá, není k přijetí úplně připraven, zatím však milost nepůsobí. Mohla by přinést mnohem víc, kdyby ji člověk přijal připraven.

Mohu to vysvětlit ještě jinak: Bůh skrze svátosti vstupuje do života člověka, aby mu pomáhal. Je 7 způsobů a momentů, jak a kdy k nám Bůh přichází. V každé svátosti je to kvůli něčemu jinému. V každé svátosti nám Bůh pomáhá jinak.

Jednotlivé svátosti

Ve křtu Bůh přichází, aby v člověku otevřel cestu pro své dary. Aby ho přijal do své rodiny a učinil ho svým dítětem. Křestní milost, tak jako každý dar od Boha, je vázána na dobrovolné přijetí a spolupráci, což prakticky znamená, že křtíme dítě ne proto, že to chce babička anebo že se to dělá, ale proto, že mu chceme předat to nejlepší, co máme, a to je vztah důvěry k Bohu. Toto se nepředává tím, že ho budeme učit chodit do kostela, učit ho modlit se, ale že mu budeme prvními svědky víry. Předat víru neznamena předat návyky, ale vztah. A ten se předává tím, že je vidět, že ve vztahu žiju. Jestliže třeba malé dítě necháme pokřtít, a pak už nic víc, tato milost zapadne a nepřináší plody.

Při biřmování opět Bůh přichází se svými dary, dary Ducha Svatého, aby člověku pomohl zvláště v období dospívání, aby mladý člověk zvládl přerod své osobnosti a nakonec se z něj stal dospělý křesťan. Takový, který se nestydí za svou víru, který také dokáže Bohu děkovat za vše, co mu dává, a to třeba i nějakou aktivní službou v církvi. I zde je potřeba spolupráce s touto milostí. Jestliže ji jen přijmu, a nebudu se snažit ji rozvíjet - třeba studiem nebo pravidelnou účastí na životě církve - nebude mi k ničemu.

Svátost manželství dává člověku sílu, aby dokázal přijmout toho druhého, jeho chyby a omezení, aby s ním dokázal nést radosti, ale i bolesti života. V této svátosti se Bůh stává garantem vzájemného vztahu mezi manželi. Mohou se od něho učit odpuštění, lásce, která

nehledá sebe a mnoha dalším věcem, je potřeba však s ním být ve spojení. Bůh se nikomu nevnucuje. Člověk si jej musí do svého života pozvat sám.

Skrze svátost kněžství Bůh vstupuje do života všech ostatních lidí, protože kněží udělují svátosti, a lidem umožňují účastnit se Božího života. Kněz má být pro druhé prostředníkem Boží milosti a také jejím zprostředkovatelem.

Svátost pomazání nemocných dává člověku sílu do stáří, nemoci. V tomto období člověk prožívá různá omezení, protože nemůže dělat všechno to, co dřív; špatně slyší, vidí a to ho často činí závislého na druhých, což není vždy jednoduché přijmout. A i tady Bůh chce vstoupit do těchto slabostí a omezení člověka, aby mu pomáhal. Rozhodně to není svátost, která se uděluje až na smrtelné posteli. Je to svátost, kterou může klidně přijmout i dítě, které těžce onemocnělo. Tato svátost má také moc, pokud je to Boží vůle, uzdravit i tělo člověka a já jsem to už několikrát zažil. Dá se dokonce udělit, i když už je člověk v bezvědomí, ba dokonce i hodinu po smrti. A působí jako širokospektrální antibiotikum, tedy je schopna uzdravit v člověku vše, takže pokud je připraven na Boží milost, a přijme tuto svátost, jde po smrti hned do nebe.

Svátost smíření je nesmírným Božím darem. Tady si člověk může do svého života zvat Boha velmi často. Uděláme čas od času chybu, díky které si postavíme mezi sebe a Boha zeď. Bůh by nám rád pomohl, ale přes tu zeď nemůže. Bůh vidí, že člověk žije od desíti k pěti, a ví moc dobře, že člověk sám toho moc nezvládne. Proto nám nabízí tento veliký dar smíření, skrze který nám nejen odpouští hříchy, ale skrze který nám také dává sílu žít podle toho, jak on nám to ukazuje. Svátost smíření může v člověku také uzdravit hluboká zranění, která už trvají třeba léta a se kterými člověk nedokáže nic udělat. Je to svátost, která nám znovu vrací život, která nás vrací na správnou cestu, ze které jsme sešli. Snažme se tedy často ji využívat.

Svátost oltářní - další velmi důležitá svátost. Této svátosti se budeme věnovat trochu více, protože má veliký význam pro náš život s Bohem.

Skrze tuto svátost se Bůh stává malým kouskem chleba, aby mohl být nejen s námi, ale aby mohl být v nás. Je to největší vyjádření lásky. Manželé se také o podobné pokoušejí tělesným spojením, kdy se snaží vytvořit jednotu. Boží Syn to ve svatém přijímání dokonale uskutečňuje. Stává se pokrmem, aby mohl s námi vytvořit jednotu na nejvyšší úrovni.

Další skutečností, která nám může pomoci k lepšímu prožívání této svátosti, je jeden zákon, platící v přírodě. To, co je vyššího řádu do sebe absorbuje, tedy přetváří na sebe to, co je nižšího řádu. Když my například jíme rohlík, tento rohlík se v nás stává námi. Protože je nižšího řádu, než jsme my. V případě svatého přijímání je to obdobné. Bůh je vyššího řádu, než jsme my, a tak přeměňuje nás v sebe. Z toho plyne, že ve svatém přijímání jsme povyšováni na Božskou úroveň - ne co do podstaty, ale co do života. Dochází k tzv. zbožšťování.

Z tohoto vyplývá další věc. Eucharistie (jiný název pro svaté přijímání), je prostředkem pro naše zbožštění. Jeden světec, teď si nevzpomenu na jeho jméno, řekl, že tak jako je Eucharistie prostředkem pro naše zbožštění, tak vlastně my jsme prostředkem pro zbožštění země. Když totiž člověk dobře žije ze svátostí, stává se pak Božím, a když umírá, je uložen do země a tedy se stává prostředkem pro to, aby se i země posvětila. Podobně světec vysvětluje i „Nová nebesa a novou zemi“, jak je o nich řeč ve Zjevení sv. Jana. Toto ovšem není učením církve. Je to jen myšlenka onoho světce, která nám třeba může pomoci pochopit tuto svátost a porozumět jí.

Eucharistie je tedy velikým Božím darem. Bůh se skrze ni chce s člověkem sdílet. Je to vyjádření veliké lásky. Oběť mše sv. je zároveň také zpřítomněním Ježíšovi oběti na Kalvárii, kde za nás položil život. Když jsme tedy přítomni na mši sv., jsme skutečně diváky toho dramatu, které se tenkrát odehrávalo kvůli naší spáse.

II. Život ze svátostí

K čemu jsou svátosti dobré?

Svátosti jsou prostředkem k tomu, jak zakoušet Boží lásku v našem životě. Vědomí, že jsme milováni, nám pak dává sílu také milovat. Zapomínat na sebe a žít pro druhé. Skrze toto vědomí svátosti posilují naši víru. Víra je totiž vztahem, který se buduje komunikací, sdílením. A sdílení lásky je komunikací, která navíc vyvolává komunikaci, tedy sdílení lásky i z druhé strany, z té naší. Svátosti jsou tedy nesmírně důležité pro růst našeho vztahu k Bohu.

Co to znamená žít ze svátostí?

Žít ze svátostí znamená především je dobře přijímat. Je totiž možné chodit k sv. přijímání a ke sv. smíření jen proto, že mě někdo poslal nebo že už jsem dlouho u zpovědi nebyl, a ten náš farář pořád otravuje. Dobře přijmout svátost tedy od člověka vyžaduje úkon svobody. Dobrovolně se rozhodnout svátost přijmout. Být si vědom, že skrze toto dobrovolné rozhodnutí si zvu Boha do svého života. Že si ho znovu volím za ideál svého života, že chci svůj život prožívat s ním.

Pokud máme žít ze svátostí, je dobré vědět, čím svátosti vlastně jsou, co způsobují a jak je mám správně přijmout. Proto je dobré si občas něco o nich přečíst, něco nastudovat. Je k dispozici Katechismus Katolické církve, anebo se zeptejte svého kněze, jestli neví o něčem, co by mohlo vnést více světla do této věci anebo do problému, který vás zrovna trápí. Abychom mohli totiž Boha milovat, je nutné ho nejdříve poznávat. Tak je to i mezi lidmi.

III. Osobní zkušenosti

Zkušeností s přijímáním svátostí je mnoho, např. jak jsem zakusil Boží lásku po přijetí svátosti smíření. Ale řeknu vám, jak jsem jednou pocítil velikou touhu po Pánu. Bylo to asi v prvním ročníku mých studií, když jsem zrovna byl hospitalizován v nemocnici s kožním onemocněním. V semináři je běžnou praxí, že se chodívá denně na mši svatou a denně se přijímá svátost oltářní. A najednou jsem neměl tuto možnost. První den jsem to nějak nezpozoroval, ale další dny jsem začal cítit „absták“. Najednou jsem začal velice toužit po svátosti oltářní. To mi pomohlo uvědomit si, jak je pro můj život Bůh důležitý.

Další skutečnost, kterou jsem si jednou uvědomil, je, že když chodíme ke svatému přijímání, je v nás fyzicky přítomen Ježíš. A Ježíš je přítomen nejen ve mě, ale i ve všech, kteří tuto svátost přijímají. Když potom zdravím druhého, zdravím vlastně Ježíše. Když jsem na druhého našťvaný, jsem našťvaný na Ježíše.

Na Evropském setkání mládeže v italském Loretu byla mše sv. na pláni, která tvořila malé údolíčko. Když pak bylo sv. přijímání a kněží chodili se svátostným Kristem k mladým lidem, viděl jsem, jak tito mladí lidé pomalu vyprazdňují sektory, ve kterých byli

shromáždění, aby u uliček mohli přijmout tělo Páně. V té chvíli mě napadlo, že jestliže Ježíš přijde do srdce každého mladého člověka, a toto srdce promění na sebe, jaká to bude v Evropě revoluce, když se pak takovíto mladí lidé vrátí domů a budou žít jako Ježíš. A v každé zemi na světě je alespoň několik katolíků, kteří chodí ke svátostem.